

W. Sutkowski

Postanowienie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 8 lipca 1977 r. (WKD 20)

Palestra 22/9(249), 109-110

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

uchybiecie zostanie dostrzeżone dopiero po uprawomocnieniu się wyroku

i pociągnie za sobą wznowienie postępowania z urzędu.*

Stanisław Zimoch

³ Omawiana problematyka została już częściowo zasygnalizowana w literaturze prawniczej. Por. w tej mierze np. M. Cieślak, Z. Doda: Przegląd orzecznictwa SN w zakresie postępowania karnego, „Palestra” 1977, nr 8—9, s. 77—78.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

POSTANOWIENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

z dnia 8 lipca 1977 r.

(WKD 20/77)

Interes społeczny i korporacyjny wymaga, ażeby w stosunku do adwokata, któremu wymierzono najwyższą karę dyscyplinarną jeszcze nieprawomocną, komisja dyscyplinarna z urzędu wydała — jednocześnie z orzeczeniem — postanowienie o tymczasowym zawieszeniu obwinionego adwokata w czynnościach zawodowych.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 1977 r. sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania obwinionego od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w Y, nie uwzględniła odwołania obwinionego w sprawie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 12.II.1977 r. obwiniony uznany został za winnego czynów ujętych w zarzutach 1—6 aktu oskarżenia i skazany został za poszczególne przewinienia na surowe kary dyscyplinarne, a jako karę łączną

wymierzono mu karę wydalenia z adwokatury oraz dodatkową karę pieniężną w wysokości 3.000 zł.

W związku z treścią tego orzeczenia Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna, na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, postanowieniem z dnia 12 lutego 1977 r. KD 2/76 zawiesiła tymczasowo obwinionego w czynnościach zawodowych. Od tego postanowienia złożył odwołanie obwiniony, wnosząc o uchylenie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych. W uzasadnieniu odwołania obwiniony wyraża pogląd, że Komisja Dyscyplinarna naruszyła przepisy prawa, ponieważ orzeczenie jest jeszcze nieprawomocne i, być może, zostanie zmienione, utrzymanie zaś tego postanowienia w mocy może go pozbawić pracy i środków utrzymania.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po rozpoznaniu odwołania obwinionego, nie znalazła podstaw do jego uwzględnienia z następujących względów:

Zgodnie z art. 94 ust. 2 u. o u.a. tymczasowe zawieszenie członka adwokatury w czynnościach zawodowych może nastąpić tylko w razie spełnienia dwu przesłanek, mianowicie gdy toczy się postępowanie dyscyplinarne

lub karne oraz gdy wymaga tego interes społeczny. W sprawie niniejszej postępowanie dyscyplinarne dostarczyło już dość dowodów dla I instancji, żeby wydać orzeczenie o wydaleniu obwinionego z adwokatury. Jest rzeczą niewątpliwą, że w tych warunkach, chociaż orzeczenie to nie jest jeszcze prawomocne, interes społeczny wymaga bezwzględnie zastosowania wobec ob-

winionego tymczasowego zawieszenia, ponieważ byłoby rzeczą niedopuszczalną, żeby adwokat uznany za winnego poważnych przewinień dyscyplinarnych, za które wymierzono mu najwyższą karę dyscyplinarną (choć jeszcze nieprawomocną), mógł w tym czasie wykonywać czynności zawodowe.

Opracował adw. W. Sutkowski

PRASA O ADWOKATURZE

Jako cenny przyczynek do dyskusji trwającej u nas od czasu wejścia w życie w 1970 r. nowej procedury karnej na temat modelu postępowania przygotowawczego i udziału w nim obrońcy (czemu m.in. „Palestra” poświęciła wiele miejsca) — można traktować zamieszczony w „Gazecie Prawniczej” (nr 14 z dnia 16 lipca br.) przedruk (w języku polskim) części rozdziału, zatytułowanego *Udział obrońcy w postępowaniu przygotowawczym* a będącego fragmentem książki radzieckiego prawnika A. J. Lubieńskiego pt. „Postępowanie przygotowawcze według ustawodawstwa państw kapitalistycznych”. Autor w pracy tej krytycznie ocenił przepisy procedur karnych we Francji i Włoszech co do możliwości i zakresu działania przedstawicieli obrony w stadium postępowania przygotowawczego. Wywody autora dają dużo do przemyślenia w aspekcie prawnoporównawczym. Trudno np. wyobrazić sobie, aby nasi obrońcy postępowali tak, jak podaje zacytowany w omawianej książce adwokat włoski Filippo Zinni, według którego „niektórzy obrońcy z urzędu tak obojętnie odnoszą się do swoich obowiązków, że nawet nie zapoznają się z materiałami sprawy. Biorąc następnie udział w rozprawie sądowej, nie podejmują oni żadnych istotnych działań, by bronić interesów klienta, ograniczając się jedynie do składania oświadczenia, że rozstrzygnięcie sprawy pozostawiają uznaniu sądu”.

W kolejnym numerze „Gazety Prawniczej” (nr 15 z dnia 1 sierpnia br.) zamieszczono dalszy fragment wspomnianej pracy radzieckiego prawnika, w którym przedstawiono postępowanie przygotowawcze w dalszych trzech krajach zachodnich, mianowicie w RFN, w Anglii i w Stanach Zjednoczonych, przy czym pod adresem ustawodawstwa karnego w tych krajach, zwłaszcza gdy chodzi o efektywność udziału obrońców w postępowaniu przygotowawczym, autor pracy wysunął wiele krytycznych uwag.

*

Józef Klimek w artykule pt. *Grzywna — kara wielofunkcyjna* („Gazeta Prawnicza” nr 14 z dnia 16 lipca br.) omówił obszernie treść uchwalonych w dniu 28 kwietnia br. przez Sąd Najwyższy (na posiedzeniu połączonych Izb Karnej i Wojskowej) wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej co do orzekania kary grzywny. W wywodach swoich autor zaznaczył, że jakkolwiek wytyczne te „adresowane są bezpośrednio do wszystkich sądów, to nie ulega wątpliwości, że pośrednio mają również wpływ na praktykę organów ścigania, a także chyba —